

**O PRINCI ČEKANKOVI, JAK PUTOVAL ZA PRINCEZNOU,
A O VŠELIJAKÝCH DOBRODRUŽSTVÍCH,
KTERÁ SE MU PŘITOM PŘIHODILA**

Scénář Patrik Ouředník

Režie Karel Weinlich

Účinkují členové Dismanova rozhlasového divadelního souboru

Natočeno 1997. Premiéra Český rozhlas, 26. 12. 1997

HRAJÍ:

Princ Čekanka
Princezna
Zagroškudla
Hejhola
Drak Matěj

Kombinovatelné role:

1. posluchač	1. ježidědek
2. posluchač	2. ježidědek
3. posluchač	Sněhulák
4. posluchač	Čarodějnice Pucnoha
5. posluchač	Kukačka
Pošťák	1. trpaslík
Krucinál van Fagot	2. trpaslík
Ťuklý pán	3. trpaslík
1. zlobivé dítě	4. trpaslík
2. zlobivé dítě	5. trpaslík
3. zlobivé dítě	Ptáček modráček
4. zlobivé dítě	Zmoklé strašidlo
5. zlobivé dítě	Král mamlasů
6. zlobivé dítě	1. mamlas
Tatrman	2. mamlas
Hastrman	Průvodce Meloun
1. ježibaba	Jezevec Václav
2. ježibaba	Puchrle
3. ježibaba	Krleštok

Hlasy (cca 10-12): posluchači, loupežníci, zlobivé děti, ježibaby a ježidědkové, zvířátka, strašidla, mamlasové.

Sbor.

Přibližující se dusot kopyt, zařehtání, odfrknutí, pauza.

ZAGROŠKUDLA Tak tedy... (*frká*) Jmenuji se Zagroškudla. Narodil jsem se roku 1991 v rodině nanejvýš ušlechtilých ořů...

1. POSLUCHAČ (*šeptem*) Co je to oř?

2. POSLUCHAČ (*šeptem*) To je kuň.

ZAGROŠKUDLA Ehm, ehm. Tak tedy: Narodil jsem se roku 1991 v rodině nanejvýš ušlechtilých ořů...

1. POSLUCHAČ (*šeptem*) Jako že oře?

2. POSLUCHAČ (*šeptem*) To nevím.

3. POSLUCHAČ (*šeptem*) Nechte toho, ještě to zvoře.

ZAGROŠKUDLA (*důrazněji*) Ehm, ehm! Jak jsem již podotkl, narodil jsem se roku 1991 v rodině nanejvýš ušlechtilých ořů... (*pauza, čeká, nic*) ...a komoňů...

1. POSLUCHAČ (*šeptem*) Co je to...

HLASY Pšššt!

ZAGROŠKUDLA ...a komoňů... (*pauza, čeká, nic*) ...v obci Vysoké Kobylince.

Někdo vyprskne smíchy.

HLASY Pšššt!

ZAGROŠKUDLA V obci, pravím, Vysoké Kobylince. Můj otec pocházel z rodu slavného Počkejnamě, který byl povýšen do šlechtického stavu knížetem Popokatepetlem.

1. POSLUCHAČ (*šeptem*) Kým?

HLASY Pšššt!

ZAGROŠKUDLA To bylo tak: jednou v neděli vytáhl kníže Popokatepetl sám samojediný do války a táhl zrovna bramborovým polem, když se náhle u cesty objevil můj slovný praděd a volal na Popokatepetla...

1. POSLUCHAČ (*šeptem*) Na koho?

HLASY Pšššt!

ZAGROŠKUDLA (*důrazněji*) ...a volal na Popokatepetla: „Počkej na mě!“ Táhli pak spolu oba dva, a potřeli by jistě mnoho kujónů...

1. POSLUCHAČ (*šeptem*) Kuco?

2. POSLUCHAČ	Kujónů!
1. POSLUCHAČ	Co je to?
HLASY	Pšššt!
ZAGROŠKUDLA	<i>(rozčílí se)</i> Mnoho kujónů, hlavy natvrdlé, mnoho darebů a lotrasů!
3. POSLUCHAČ	Špatáků!
4. POSLUCHAČ	Bídáků!
5. POSLUCHAČ	<i>(nesměle)</i> Ošustů...
ZAGROŠKUDLA	Nezdárníků a špaténeků!
3. POSLUCHAČ	Skotáků!
4. POSLUCHAČ	Nepodarů!
3. POSLUCHAČ	Nemrátů!
4. POSLUCHAČ	Nekludů!
5. POSLUCHAČ	<i>(nesměle)</i> Plvajzníků...
3. POSLUCHAČ	Neplechů!
4. POSLUCHAČ	Huncútů!
3. POSLUCHAČ	Rufiánů!
5. POSLUCHAČ	<i>(nesměle)</i> Hašašírů...
ZAGROŠKUDLA	<i>(křičí)</i> Táhli pak spolu oba dva, a potřeby by jistě mnoho kujónů, kdyby nezačalo pršet a Popokatepetl se nerozhodl vrátit se domů! <i>(Uklidní se)</i> Můj otec, moudrý a prozíravý oř, si mne jednou zvečera zavolal do stáje a velmi vroucně mi doporučil, abych oddaně a věrně sloužil princí Amadeovi Bubulovi Cypriusovi Dalameusovi Eukalyptu Filipovi.
1. POSLUCHAČ	<i>(šeptem)</i> Kdo je to?
2. POSLUCHAČ	<i>(šeptem)</i> Princ Čekanka.
1. POSLUCHAČ	<i>(šeptem)</i> Proč Čekanka?
2. POSLUCHAČ	<i>(šeptem)</i> Protože pořád na něco čekal.
ZAGROŠKUDLA	<i>(hlasitěji)</i> Princí Amadeovi Bubulovi Cypriusovi Dalameusovi Eukalyptu Filipovi, řečenému Čekanka. Protože měl tak strašlivě dlouhé jméno a pořád na něco čekal.

1. POSLUCHAČ Na co?

ZAGROŠKUDLA *(normálním hlasem)* Co na co?

1. POSLUCHAČ No na co čekal?

ZAGROŠKUDLA Na pošťáka.

1. POSLUCHAČ Na pošťáka?

ZAGROŠKUDLA No na pošťáka, na listonoše, na nosolista!

Trubka.

POŠŤÁK Princ Amadeus Bubulus Cyprius Dalameus Eukalyptus Filipus, řečený Čekanka? Dovoluji si doručiti vám toto doporučené psaní. Doporučuje vám je Oddělení pro stávající prince a nastávající princezny Ministerstva starobylých a vznešených rodů. Zaručeně nějaká důležitá věc. Poroučím se.

Trubka.

ZAGROŠKUDLA V tom dopise stálo, že každý princ starobylého a vznešeného rodu, který dosáhl věku šesti let, šesti měsíců a šedesáti šesti dnů, má za okamžitou a vysoce naléhavou povinnost vydat se neprodleně na cestu za účelem vypátrání neznámé princezny.

SBOR *(pohřebním hlasem)* Nenastoupí-li výše zmiňovaný princ na výše uvedenou cestu do čtyřadvaceti hodin, bude mu s okamžitou platností uříznuta hlava, nos a uši a nalepeny falešné frňousy.

Zvuk pilky na železo, následovaný prásknutím gummy o kůži.

PRINC To tak! Uříznout mi hlavu by chtěli a lepit falešné frňousy! Ani nápad! Pošlu za nimi svého věrného oře Zagroškudlu, ten si to s nimi vyřídí!

ZAGROŠKUDLA *(potěšeně)* Ehm, ehm...

PRINC Bude mluvit tak dlouho, až všichni spadnou ze židle!

ZAGROŠKUDLA *(zklamaně)* Ehm, ehm...

PRINC Pravda ovšem je, že mi je dneska rovných šest let šest měsíců a šedesát šest dnů. Nachlup.

SBOR Nafous!

PRINC A vypátrat neznámou princeznu by mohlo být eňoňoňo prima primissima.

SBOR Prima primissima efef!

PRINC To tedy ano.

SBOR To teda jo!

PRINC Bydlím v zámku uprostřed lesa, že ano, je celý ze skla a místo zdí má okna, ale není tu nikdo, kdo by si se mnou chtěl hrát.

SBOR Nikdo!

PRINC Zagroškudla říká, že se to pro koně nesluší.

ZAGROŠKUDLA A sluší snad? Slušní koňové nižádných her nikterak nehrají. Natož ořové.

PRINC Princezna by si se mnou hrála kuličky, mlejn a člověče nezlob se...

1. HLAS A na honěnou!

2. HLAS Na schovku!

3. HLAS Na četníky a zloděje!

1. HLAS Tak by...

2. HLAS Tak by si...

3. HLAS Tak by si hráli...

1. HLAS Tak by si hráli celý...

SBOR Celý, celý, celý...

1. HLAS Celý den!

PRINCEZNA A tak se druhého dne za svítání vydal princ Čekanka se svým věrným ořem Zagroškudlou na cestu. Hledat tu neznámou princeznu. Ta neznámá princezna jsem byla já, ale to ještě nemohl vědět. Vždyť to celé teprve začalo. A na cestě je čekali mnoho všelijakých dobrodružství. A ze všeho nejdřív na ně čekali loupežníci.

Les. Tajemné a trochu strašidelné zvuky. Do toho pozvolna zpěv, resp. deklamace:

LOUPEŽNÍCI Loupit, loupit, loupit, loupit,
to je naše zásada,
Loupit, loupit, loupit, loupit,
to je naše zábava.

Bis

1. LOUPEŽNÍK Psst! Někdo jde!

2. LOUPEŽNÍK	Kde?
1. LOUPEŽNÍK	Tamhle!
3. LOUPEŽNÍK	Ááha! Nějaké princátko!
4. LOUPEŽNÍK	A koukni na tu kobylu! Nese se jak blecha v mercedesu.
3. LOUPEŽNÍK	Jak žirafa po Břeclavi.
4. LOUPEŽNÍK	Jak...
KRUCINÁL	Stůj!
PRINC	He?
ZAGROŠKUDLA	Ohó!
PRINC	Co se děje?
KRUCINÁL	Co se děje! On se ptá, co se děje!
LOUPEŽNÍCI	Hahaha! Chacha! Chochocho!
KRUCINÁL	Ticho! (<i>Loupežníci ztichnou</i>) Děje se, že jsi naším zajatcem. Ty i ta tvoje kobyla.
ZAGROŠKUDLA	Kobyla? Patrně, pane, netušíte, s kým máte tu čest.
KRUCINÁL	Zajatci nejslavnější chasy loupežníků, co kdy loupežila v tomto kraji, loupící v každou hodinu denní i noční...
LOUPEŽNÍCI	Loupit, loupit, loupit, loupit... (<i>Atd. přes následující text</i>)
KRUCINÁL	...pod vedením nejslavnějšího z nich, náčelníka loupežníků Krucinála von Fagota Sakrályše! (<i>Konec zpěvu</i>) To jsem já.
LOUPEŽNÍCI	To je on! To je on! Hahá! Chachachá!
KRUCINÁL	Ticho! (<i>Loupežníci ztichnou</i>) A kdo jsi ty, šuntítko?
PRINC	Jmenuji se Amadeus Bubuluš Cyprius Dalameus Eukalyptus Filipus, řečený princ Čekanka. Hledám princeznu.
LOUPEŽNÍCI	Johohahaháá! Hledá princeznu! On hledá princeznu! Chachachacha! To je nápad! Hohohoho! Princeznu! Hehehehe!
ZAGROŠKUDLA	(<i>přes křik loupežníků</i>) Já se jmenuji Zagroškudla, narodil jsem se roku 1991 v rodině nanejvýš ušlechtilých ořů a komoňů...
KRUCINÁL	Ticho! (<i>Loupežníci ztichnou</i>) Tebe se nikdo na nic neptal.

ZAGROŠKUDLA Jakže?

KRUCINÁL Sklapni tlamu!

LOUPEŽNÍCI Chachacha! Hohó! Sklapni tlamu! Hahaha!

KRUCINÁL Ticho! (*Loupežníci ztichnou*) Půjdete s námi do naší loupežnické jeskyně. Tam rozhodneme, co s vámi.

Celá skupina odchází, kroky atd.

1. LOUPEŽNÍK No jo, co vlastně s nimi?

2. LOUPEŽNÍK To je fakt!

3. LOUPEŽNÍK Mohl by nám nosit šavle.

1. LOUPEŽNÍK Taková houžvička?

2. LOUPEŽNÍK Vsadím se, že neunese ani koloběžku.

4. LOUPEŽNÍK Mohl by za nás třeba kopat tajnou chodbu do cukrárny...

2. LOUPEŽNÍK Prosím tě! Než ji vykope, budou už dávno všechny rakvičky a indiánci vyprodány!

1. LOUPEŽNÍK A na nás nezbude nic!

2. LOUPEŽNÍK A ještě ho budeme muset krmit!

PRINC (*šeptem*) Zagroškudlo!

ZAGROŠKUDLA Hm?

PRINC (*šeptem*) Kdyby ses shýbl, mohl bych si na tebe vyskočit!

ZAGROŠKUDLA (*mdle*) O tom nepochybují.

PRINC No a třeba bychom jim utekli, ne?

ZAGROŠKUDLA (*nadšeně*) O tom nepochybují! (*Zařehťá*) Ted'!

PRINC Hop!

ZAGROŠKUDLA Drž se, chrabrý princi! Kopyta, vpřed!

LOUPEŽNÍCI Co...? Co to dělá? Jau! Za ním! Chyťte je!

Dusot kopyt.

PRINCEZNA Tak princ Čekanka a Zagroškudla přestáli šťastně své první dobrodružství. Loupežníci už je nikdy nedohonili, protože Zagroškudla měl čtyři nohy a běžel čtyřikrát rychleji. Náčelník Krucinál von Fagot Sakrályš z toho byl moc špatně

naložený a loupežníkům za trest poručil, že se musejí vykoupat ve studené vodě a umýt si třikrát za sebou nohy. To se jim náramně nelíbilo. Začali žbrblat a hartusit, škorpit se a hašteřit, hádat a kňafat se, však to znáte. Nakonec se vydali do města vyloupit cukrárnu, aby si trochu spravili náladu. Nabrali si plné pytle rakviček, větrníků a indiánek a v jeskyni se potom tak nacpali, že je bolelo břicho celou noc.

LOUPEŽNÍCI

Auch! Jaujajau! Ochochoch! Húúúú! Jauvajs!

PRINCEZNA

Princ Čekanka a Zagroškudla vandrovali dál, až se stala ta příhoda s ťuklým pánem. To bylo tak: Jednou ráno se Zagroškudla vydal k potoku natrhat jahody k snídani. Zbyla mu ještě nějaká šlehačka z minula a tak se těšil, že si udělá jahody se šlehačkou. Princ Čekanka se probudil a Zagroškudla nikde. A tak se šel princ projít. Ale neušel ani sto kroků, když potkal ťuklého pána. Ťuklý pán chodil po lese s deštníkem a hledal někoho, do koho by mohl tím deštníkem žďuchat. On byl totiž ťuklý.

ŤUKLÝ PÁN

(prozpěvuje si) Já jsem ťuklý pán, černý deštník mám, načpak černý deštník mám? *(Pauza)* Ho! Kdopak je tohle?

Sklapnutí deštníku, rána, pád.

PRINC

Au!

ŤUKLÝ PÁN

Jářku! Kampak, kampak?

PRINC

Já nejsem žádný Jářek. Jmenuji se Amadeus Bubulus Cyprius Dalameus Eukalyptus Filipus, řečený princ Čekanka, a hledám princeznu.

ŤUKLÝ PÁN

Tintili vantili!

Sklapnutí deštníku, rána, pád.

PRINC

Au!

ŤUKLÝ PÁN

Lůmo, blůmo, trumbero, krokodýle, vem si brýle, hopsa hejsa ejchuchů, prti škrti černý stín a já tě dál nepustím, dokud panáčku neuhádneš hádanku, jednu nebo devět, a budu tě žďuchat tak dlouho, až se ti zatočí hlava.

Sklapnutí deštníku, rána, pád.

PRINC

Au!

ŤUKLÝ PÁN

Nač mám deštník?

PRINC

Na žďuchání.

ŤUKLÝ PÁN

Ta byla lehoučká. Tu nebudeme počítat. Jak snědl ježek Ferda housku?

PRINC To nevím.

Sklapnutí deštníku, rána, pád.

PRINC Au!

ŤUKLÝ PÁN Jak snědl ježek Ferda housku?

V následující sekvenci odpovídá princ spatra, bez přemýšlení.

PRINC Napřed celou, pak po kousku.

ŤUKLÝ PÁN Kdy zavolal pampelišku?

PRINC Když pak snědl taky lišku.

ŤUKLÝ PÁN Co povídal prcek v lese?

PRINC Že si to ten ježek nese.

ŤUKLÝ PÁN Proč nosí žirafa šátek?

PRINC Aby nezmeškala pátek.

ŤUKLÝ PÁN Proč si velbloud píská notu?

PRINC Aby našel druhou botu.

ŤUKLÝ PÁN Proč je slon těžší než dudy?

PRINC Rád by hrál a neví kudy.

ŤUKLÝ PÁN Proč má větší jedno ucho?

PRINC Protože je v horách sucho.

ŤUKLÝ PÁN Proč se říká co peří má?

PRINC Protože tu mýval dřímá.

ŤUKLÝ PÁN Proč kuličky nejsou nosy?

PRINC Aby je nesnědly vosy. Konec! Říkal jste devět! Devět hádanek!

ŤUKLÝ PÁN Devět nebo dvě stě, o tom rozhoduji já.

PRINC To není žádná hra! A vůbec, padá vám na hlavu mýdlo!

ŤUKLÝ PÁN Mýdlo? Na hlavu? To bych se na to...

Princův útek.

ŤUKLÝ PÁN Héé! Kam utíkáš? Ještě osmnáct hádanek!

PRINC *(z dálky)* Ani nápad!

ŤUKLÝ PÁN Ani nápad, na východ či západ? Bylo jídlo, bude mýdlo. K jídlu bylo šídlo, k mýdlu utěrka.

PRINC Uf! To ale byly hloupé hádanky! Ale kde je Zagroškudla? *(Volá)* Zagroškudlo! Zagroškudlo!

ZAGROŠKUDLA *(volá)* Jahody! Jahody! Kde jste? Jahody!

PRINC *(volá)* Zagroškudlo! Kde jsi?

ZAGROŠKUDLA *(volá)* Jahody! Kde jste? Pojd'te sem!

PRINC *(volá)* Zagroškudlo!

ZAGROŠKUDLA *(volá)* Jahody!

Do ztracena.

PRINCEZNA Nakonec ale Zagroškudla jahody našel, a princ Čekanka našel Zagroškudlu. A putovali spolu tři dny a tři noci, až doputovali do Města zlobivých dětí.

ZAGROŠKUDLA Za celý svůj koňský život jsem něco podobného neviděl. Město zlobivých dětí!

PRINC Dobrý den.

1. DÍTĚ Dobrý den.

PRINC Tady na ceduli stojí "Město zlobivých dětí". Zagroškudla říká, že za celý svůj koňský život nic podobného neviděl.

1. DÍTĚ To se nedivím. Město zlobivých dětí je jediné svého druhu na celém světě. Je libo vysvětlení?

PRINC To by bylo...

ZAGROŠKUDLA To by bylo libo. Libo by bylo.

1. DÍTĚ Prosím.

SBOR *(rytmizovat)*
Ve Městě zlobivých dětí –
zlobivé děti v noci nespí.
Naopak...

2. DÍTĚ Naopak!

SBOR Zlobivé děti si v noci hrají!

1. DÍTĚ Večer, když je maminky uloží do postele, zlobivé děti trochu zavrní nebo zachrápou, jen tak aby se neřeklo,

a když potom maminky a tátové usnou, potichoučku vstanou, obléknou si župánky a utíkají na náměstí.

Kroky, smích, hlasy.

HLASY

Kuku! Těpic! Těbác! Nazdárek! Hej! Hola! Servus!
Ahojohas! Seko brko! Krleš! Tě noha!

1. DÍTĚ	Na co si budem hrát?
2. DÍTĚ	Kolo, kolo mlýnský!
3. DÍTĚ	Paňácu!
4. DÍTĚ	Na mrkanou!
2. DÍTĚ	Na housenku!
5. DÍTĚ	Škatule, škatule, hejbejte se!
2. DÍTĚ	Na četníky a zloděje!
6. DÍTĚ	Na plicajty!
3. DÍTĚ	Na mrtvolku!
5. DÍTĚ	Na sardele!
6. DÍTĚ	Na plicajty!
4. DÍTĚ	Chodí pešek okolo!
5. DÍTĚ	Na krvavý koleno!
6. DÍTĚ	Na plicajty!
2. DÍTĚ	Na indiány!
3. DÍTĚ	Na strašidla!
6. DÍTĚ	Na plicajty!
5. DÍTĚ	Na jaký plicajty?
6. DÍTĚ	No na plicajty.
2. DÍTĚ	On chce říct policajty.
6. DÍTĚ	No, vždyť to říkám.
5. DÍTĚ	A proč pořád na policajty?
6. DÍTĚ	No že mají sirénu.
5. DÍTĚ	No a co?

6. DÍTĚ No nic. Já mám sirény rád.
5. DÍTĚ Houkačka je lepší!
6. DÍTĚ Není!
5. DÍTĚ Je!
6. DÍTĚ Není!
2. DÍTĚ Nechte toho!
1. DÍTĚ Hrají si takhle asi tak do půlnoci a pak se rozhodnou, že půjdou třeba na kolotoč. Všichni společně pak krácejí ke kolotoči a zpívají:

ZLOBIVÉ DĚTI

(zpěv)
 My jsme ty děti,
 děti zlobivé,
 my jsme ty děti
 kolotočivé!
 To jsme my!
 To jsme my!
 Jo-ho-ho!
 Jo-ho-ho!

TENKÝ HLAS

Přátelé! Vzhůru na kolotoč!

Zvuk kolotoče, pokračuje přes následující repliku.

1. DÍTĚ A celou noc se vozí kolem dokola.

Konec kolotoče.

SBOR

(rytmizovat)
 Ve Městě zlobivých dětí –
 zlobivé děti v noci nespí.
 Naopak...

2. DÍTĚ

Naopak!

SBOR

Zlobivé děti si v noci hrají!

3. DÍTĚ

V noci bývá junda!

4. DÍTĚ

V noci je legrace!

1. DÍTĚ

V noci také zlobivé děti hrají kuličky. Ale úplně jinak než ve dne. V noci není vůbec vidět na d'ulek a tak děti, které se náhodou trefí, musí zaplatit pět skleněnek ostatním. Zato děti, které zahodí kuličky tak daleko, že už nejsou vůbec k nalezení, dostanou dvanáct barevných duhovek a někdy i krasohled. Někteří švindlíři kuličky schovávají a dávají si je do pusy nebo do uší. Ale to stačí říct třeba:

„Žejo, Franto, co?“ a švindlíři chtějí promluvit a kulička jim vypadne z pusy. Někteří ji na poslední chvíli spolknou, ale to se potom zatváří tak ukrutně, že to každý stejně pozná. A když švindlíř neodpoví vůbec, je každému hned jasné, že neslyší, protože má plné uši kuliček.

3. DÍTĚ

V noci bývá junda!

4. DÍTĚ

V noci je legrace!

SBOR

Jo-ho-ho!

Jo-ho-ho!

PRINCEZNA

Když princ Čekanka a Zagroškudla přišli do Města zlobivých dětí, byla už skoro tma, a tak všechny zlobivé děti přicupitaly na náměstí a vítaly je různými pozdravy. Všichni si spolu hráli celou noc, ale pak si princ vzpomněl, že musí jít hledat princeznu. Tedy mě – ale to samozřejmě ještě nevěděl. Zagroškudlovi se z Města zlobivých dětí vůbec nechtělo, a od kolotoče už teprv ne. Ještě nikdy předtím nejezdil na koni a hrozně se mu to líbilo. A tak se domluvili, že Zagroškudla načas ve městě zůstane a pak prince dohoní, protože má čtyři nohy a běží čtyřikrát rychleji.

ZAGROŠKUDLA

Princi Čekanko, jakkoli jsem pověstný, neřkuli věhlasný svou moudrostí, vážností a důstojností, a jakkoli se zpravidla neoddávám marným hrám tohoto světa, rád bych se alespoň několikrát v životě svezl na kolotoči, pokud možno na koni. Neboť bez důkladné znalosti jízdy na koni i mudrc se může utnout. Pročež tě žádám o krátkou, leč zaslouženou dovolenou.

PRINC

Tak tu pár dní zůstaň, Zagroškudlo, vždyť mě lehce dohoníš. Třeba se tu naučíš nějaké extra koňské hry.

PRINCEZNA

A tak se Zagroškudla rozloučil s princem Čekankou a zamával mu kopytem a Čekanka mu zamával jen tak rukou.

Zvuk kolotoče.

PRINCEZNA

A princ Čekanka vandroval dál, až jednou zvečera došel k rybníku. Stáli tam dva zelení mužící. Jako by si z oka vypadli, tak náramně se podobali jeden druhému. Ale ten jeden, který se jmenoval Hastrman, měl na čepici červenou bambuli, a ten druhý, který se jmenoval Tatrman, měl na čepici modrou bambuli, aby se nepopletli. Chystali se zrovna tancovat, protože byl čas k večeři. Byli to dva bratři, ale jeden, Tatrman, byl hodný, a druhý, Hastrman, nebyl moc hodný.

PRINC

Dobrý večer.

TATRMAN Dobrý večer, mladý pane.

HASTRMAN *(otráveně)* Nazdar.

PRINC Jmenuji se Amadeus Bubu... zkrátka princ Čekanka.

TATRMAN Já jsem Tatrman a toto je můj bratr Hastrman.

PRINC Těší mě.

TATRMAN Mě také těší.

HASTRMAN Mě ne.

TATRMAN Bratře Hastrmane, ještěrky šly spát a žáby se chystají na koncert. Co takhle povečeřet?

HASTRMAN Hm.

TATRMAN Co bys radši? Polku, valčík, čtverylku, foxtrot?

HASTRMAN Mně je to fuk.

TATRMAN Kozáčka? Mazurku? Čardáš? Twist?

HASTRMAN Ti říkám, že je mi to fuk.

TATRMAN Kvapíka?

PRINC Promiňte, pane Tatrmane, vy místo večeře tančíte?

TATRMAN No, to máte tak...

HASTRMAN Houbelec místo večeře! My tancujeme k večeři a ne místo večeře. To ví každý, vy řezanko!

PRINC Čekanko. Ne „řezanko“ – Čekanko. *(Pauza. A kdy večeříte?)*

TATRMAN Večeříme k obědu, princí Čekanko.

PRINC Aha. *(Pauza)* A kdy obědváte?

HASTRMAN Kdy asi, přece ráno! Vy kaňko!

PRINC Čekanko. *(Pauza)* No snad abych šel.

TATRMAN Nechcete si s námi dát kvapíka? Nebo čtverylku?

PRINC Víte, já vlastně ani nemám hlad. Třeba jindy.

TATRMAN Jak myslíte. Šťastnou cestu, princí Čekanko.

PRINC Děkuji. Na shledanou. A dobrou chuť!

HASTRMAN *(otráveně)* Nazdar!

Princ odchází. Čtverylka.

TATRMAN Hop! Hop! Šup! Hop! Hop! Šup!

Do ztracena.

PRINCEZNA A tak princ Čekanka putoval pořád dál a dál a těšil se, až mě najde – ale to samozřejmě nemohl ještě vědět, že to budu já. Byla jsem zavřená v temné sluji, kde mě hlídal drak Matěj. Nebyl to zlý drak, ale nechtěl mě pustit, protože by si s ním neměl kdo hrát. Měl sedm tlam a pořád si je olizoval a nejraději ze všeho si hrál na slepou bábu, protože než si omotal šátek kolem těch sedmi hlav, už mě dávno měl.

MATĚJ Baba! Huhuhuhuhu!

PRINCEZNA A princ Čekanka vandroval dál, kráčel lesem a brodil se potokem, táhl roklí a šlapal údolím, brouzдал se rosou a tloukl po cestách a tak přešel podzim a nastala zima. A princ Čekanka sešel dolů po svahu až k palouku, kde stálo dvanáct ježibab a dvanáct ježidědek. Ježibabám z brad rašila košťata a ježidědkům z hlavy vyrůstal krum-páč. Postávali všichni kolem ohníčku, šťourali se prstem v nose, a byl na ně hrozný pohled. Nad ohníčkem visel kotlík a v něm se vařila voda. Byl čas k večeři, vždyť už se stmívalo. A ježibaby a ježidědkové neuměli tancovat a tak koukali do toho kotlíku, ve kterém se vařila voda.

SBOR Heče peče, heče peče, heče peče...

1. JEŽIBABA Karamba!

1. JEŽIDĚDEK Ňam, Ňam!

2. JEŽIBABA Jaképak Ňam, Ňam? Vždyť není co jíst.

1. JEŽIDĚDEK Ale já mám hlad.

SBOR To my taky!

2. JEŽIDĚDEK Někoho si upečem. Třeba nějakou ježibabu, chacha.

3. JEŽIBABA Proč ježibabu? Proč ne ježidědka?

JEŽIDĚDKOVÉ Ježibabu! Ježibabu!

JEŽIBABY Ježidědka! Ježidědka!

SBOR Jedna dvanda,
třinda čtrnda,
pádě ládě,

	souka louka, do klobouka, cinky linky...
1. JEŽIBABA	Bác!
SBOR	Tebe upečem, tebe sníme! Tebe upečem, tebe sníme!
2. JEŽIBABA	Heče peče, karamba!
SBOR	Ňam, Ňam!
PRINC	<i>(šeptem)</i> Ještě že mě neviděli. Určitě by mě chtěli sníst.
3. JEŽIBABA	Koukejte! Táhle! Někdo tam je!
SBOR	Někdo tam je!
HLASY	Hrrrr! Húúúú! Za ním! Chyťte ho! Chachá! Máme ho! Drž! Drž!
PRINC	Nechte mě!
1. JEŽIBABA	To tak! Pečínko!
2. JEŽIBABA	To bude pochutnáníčko! Ani fousek, ani chloupek, ani šťětinka!
SBOR	Ňam, Ňam!
PRINCEZNA	S princem Čekankou to tentokrát vypadalo zle. Ale naštěstí tudy zrovna šli tři sněhuláci a ti to všechno viděli. Honem utíkali za ostatními sněhuláky a všichni spolu potom běželi na palouk a házeli na ježibaby a ježidědky ohromné sněhové koule a trefovali se jim do nosu.
HLASY	Co...? He? Jau! Huch! Auvajs!
JINÉ HLASY	Do nich! Sláva! Nepřátel se nelekejme! Tumáš! Bum!
	<i>Do ztracena.</i>
PRINC	Děkuji vám, sněhuláci, děkuji vám z celého srdce.
SNĚHULÁK	Není zač, princí Čekanko.
PRINCEZNA	A protože byly zrovna vánoce, pozvali sněhuláci prince Čekanku na Štědrý večer lesních zvířátek a pralesních strašidel.

Vánoční muzika (živá, rychlá). Pokračuje přes následující sekvenci:

SNĚHULÁK	Podívej, princí Čekanko, všichni už jsou tady. Medvěd Bloumal, lišák Zrzek i hranostaj Ondřej...
HLASY	To jsem já! To jsem já! To jsem já!
SNĚHULÁK	Zajíc Kuba Kakrlák, veverka Janinka...
HLASY	To jsem já! To jsem já!
SNĚHULÁK	Krtek Vilém i neznámá sova....
HLASY	To jsem já! To jsem já. Neznámá sova!
SNĚHULÁK	Čarodějnice Pucnoha...
PUCNOHA	Těší mě.
SNĚHULÁK	Klemprda, Kudibal a Plivník...
HLASY	To jsme my! To jsme my! Těší nás!
SNĚHULÁK	Polednice a nemodlenka...
POLEDNICE	Má úcta.
NEMODLENKA	Poklona!
SNĚHULÁK	Bludný kořen...
BLUDNÝ KOŘEN	Tak jest. Vítej, princí.
SNĚHULÁK	Bludičky neboli cvendy, jezinky, mátohy a mátožníci...
HLASY	To jsme my! Těší nás! Nazdar! Seko brko!
SNĚHULÁK	Sněhové obludy a příšery...
HLASY	To jsme my! Obludy a příšery! Bububu!

Konec hudby.

PRINCEZNA

Zvířátka a strašidla čekala na Štědrý večer na mýtince v lese za kopcem. Uprostřed mýtiny stál zelený a bílý smrček se svíčkami a všelijakými barevnými pamlsky a prskavkami. Zvířátka a strašidla popocházela okolo, veselila se, povídala si příhody a vůbec si lebedila, že jsou vánoce a o vánocích je všechno eňoňo šra-bum-čikoliko-ratata. Kolem jezdil hranostaj Ondřej s vozíkem, na kterém měl oříšky, mandle, preclíky, cukrkandl, marcipán, sladké dřevo, lékořici, mejdlíčka, sněhové kornouty, čokoládu a puškvorec, a každý si mohl nabrat, kolik chtěl a kolik do sebe mohl našťouchat. Veverka Janinka poskakovala vedle hranostaje Ondřeje s plnou pusou oříšků a z veliké radosti dělala do sněhu kotrmelce. Medvěd

Bloumal držel v každé tlapě jednu prskavku a maloval s nimi ohnivá kola, lišák Zrzek hrál se zajícem Kubou Kakrlákem, Plivníkem a čaroděj-nicí Pucnohou novou hru, kterou si vymysleli, bludný kořen chtěl hrát s krtekem Vilémem a mátohami na slepou bábu, ale pokaždé někde zabloudil. Strašidlo Kudibal tancovalo s polednicí štedro-večerní tanec a strašidlo Klemprda jim k tomu hrálo na hřeben. A tak si všichni hráli, zpívali a lebedili. Potom si hráli společně, všichni naráz, zvířátka, sněhuláci, strašidla, cvendy, mátohy a mátožníci a princ Čekanka. Hráli různé hry: Tlučem, tlučem máslo, Škatule, škatule, hej-bejte se, Kolo, kolo mlýnský, Honzo, vstávej, kolik je hodin, Zajíčku v své jamce, Čáp ztratil čepičku a Scho-vejte se, strašidla, dostanete povidla. A nakonec si vymysleli písničku:

SBOR

(zpěv)

My zvířátka, my strašidla
máme ráda legraci,
sněhuláci, pajduláci
nemají co na práci.
Zvířátka a sněhuláci,
pajduláci, strašidla,
pojd'te všichni na legraci,
šmidli pidli tatrda.

HLAS

(strašidelně) Šmidli pidli tatrda!

PRINCEZNA

A když si písničku desetkrát zazpívali, posedali okolo vá-
nočního stromečku, ládovali se čokoládou a vyprávěli si
pohádky. A nakonec čarodějnice Pucnoha začala rozdávat
dárky. Všichni něco dostali: hranostaj Ondřej dostal pohád-
hádkovou knížku s obrázky, veverka Janinka kuličky na
jaro, strašidlo Kudibal stavebnici na stavění, krtek Vilém
kamizolu s šesti knoflíky a to měl velikou radost, protože
chtěl vypadat jako myslivec. Tři sněhuláci kamarádi dos-
stali krasohled, švihadlo a káču, protože byli kamarádi
a mohli si půjčovat. Medvěd Bloumal dostal pytlík plný
prskavek tři metry dlouhých a strašidlo Klemprda tříkolku,
kolku, která troubila. Bludný kořen pastelky, polednice
panenku s mrkacíma očima, lišák Zrzek dvacet jeden cíno-
cínových vojáků, zajíc Kuba Kakrlák baterku, která svíti-
la daleko, strašidlo Plivník houpacího slona, čarodějnice
Pucnoha nové létací koště na klíček a princ Čekanka...

SBOR

A co princ Čekanka?

PUCNOHA

Princi Čekanko, pro tebe je tu klobouk. Není to ale lec-
jaký klobouk, je to klobouk s kukačkou, krásně vyřezá-
vanou a natahovací. Každou hodinu vykoukne a zakuká ti,
kolik je hodin.

KUKAČKA

Kuku!

SBOR	Raz!
KUKAČKA	Kuku!
SBOR	Dva!
KUKAČKA	Kuku!
SBOR	Tři!
KUKAČKA	Kuku!
SBOR	Čtyři!
KUKAČKA	Kuku!
SBOR	Pět!
KUKAČKA	Kuku!
SBOR	Šest!
KUKAČKA	Kuku!
SBOR	Sedm!
KUKAČKA	Kuku!
SBOR	Osm!
KUKAČKA	Kuku!
SBOR	Devět!
KUKAČKA	Kuku!
SBOR	Deset!
KUKAČKA	Kuku!
SBOR	Jedenáct!
KUKAČKA	Kuku!
SBOR	Dvanáct!
HLASY	Půlnoc! Sláva! Hohó! Ať žije princ Čekanka! Nazdáár! Viváát! Bububu!
SBOR	<i>(zpěv)</i> Zvířátka a sněhuláci, pajduláci, strašidla, pojd'te všichni na legraci, šmidli pidli tatrda.

HLAS	<i>(strašidelně)</i> Šmidli pidli tatrda!
KUKAČKA	Kuku!
<i>Ticho.</i>	
PRINCEZNA	Když se druhého dne zrána princ Čekanka se všemi třikrát rozloučil, vydal se zase na vandr. Na kraji lesa na něho čekal Zagroškudla, který mu přišel z Města zlobivých dětí naproti. A tak zas byli spolu. A putovali dál a dál, až jednou odpoledne došli k chaloupce se zápražím, kde stálo pět trpaslíků seřazených podle velikosti.
1. TRPASLÍK	Já jsem trpaslík.
2. TRPASLÍK	Já jsem také trpaslík.
3. TRPASLÍK	Já jsem rovněž trpaslík.
4. TRPASLÍK	Těž já jsem trpaslík.
5. TRPASLÍK	<i>(tenkým hláskem)</i> Já taky!
PRINC	Dobrý den.
TRPASLÍCI	Dobrý den, princí Čekanko.
KUKAČKA	Kuku! Kuku! Kuku!
ZAGROŠKUDLA	Časové znamení právě ohlásilo tři hodiny.
KUKAČKA	Kuku!
ZAGROŠKUDLA	Nebo čtyři.
1. TRPASLÍK	Jak se daří, princí Čekanko?
2. TRPASLÍK	Jak se vede?
3. TRPASLÍK	Jak se máš?
PRINC	Moc dobře, děkuji. Nevíte, kde bych našel princeznu?
1. TRPASLÍK	To musíš tudy.
2. TRPASLÍK	Nebo možná tudy.
3. TRPASLÍK	Nebo spíš opačně.
4. TRPASLÍK	Anebo obráceně.
PRINC	Aha. Pořád rovně za nosem.
1. TRPASLÍK	Přesně tak.

2. TRPASLÍK	Správně.
3. TRPASLÍK	Dobře jsi to řekl.
1. TRPASLÍK	Bezvadně.
2. TRPASLÍK	Trefně.
3. TRPASLÍK	Akurátně.
4. TRPASLÍK	Je vidět, že jsi hlava otevřená.
5. TRPASLÍK	<i>(tenkým hláskem)</i> Já taky!
1. TRPASLÍK	To se pozná.
2. TRPASLÍK	To se vidí na první pohled.
4. TRPASLÍK	Anebo obráceně.
3. TRPASLÍK	Na první pohled se to vidí.
ZAGROŠKUDLA	Jestli chceš slyšet můj názor, princí Čekanko...
PRINC	Děkuji vám, trpaslíci.
1. TRPASLÍK	Není zač, princí Čekanko.
2. TRPASLÍK	To opravdu nestálo za řeč, princí Čekanko.
3. TRPASLÍK	Rádo se stalo.
1. TRPASLÍK	Doprava, doleva, dolů nebo nahoru...
2. TRPASLÍK	Přes řeku, přes potok, na kopec nebo na horu...
3. TRPASLÍK	To máš, to máš...
4. TRPASLÍK	To má i Tomáš!
5. TRPASLÍK	<i>(tenkým hláskem)</i> Já taky!
1. TRPASLÍK	Prašť jako uhoď'...
2. TRPASLÍK	Uhoď' jako prašť.
TRPASLÍCI	Bum! Bum! Bum!
PRINCEZNA	Když se princ Čekanka a věrný oř Zagroškudla rozloučili s těmi pěti zvláštními trpaslíky, šlapali dál a dál a ještě kus, až potkali v lukách kluka Hejholu. Kluk Hejholu měl červené vlasy a na nich tralaláček s dírou nahoře, a tou dírou mu ty červené vlasy lezly zase ven. Na sobě měl zelený hacafrak s dřevěným knoflíkem a v ruce housle,

na které fídlal různé písničky.

HEJHOLA

(housle + zpěv)
Vrzi vrzi, mě nemrzí
ta zrzavá palice
Vrzi vrzi, vždyť už brzy
bude velká švandice!
Vrzi vrzi, až už brzy,
až vyleze z krabice,
vrzi vrzi – babice,
to vám bude pranice!
Vrzi vrzi, mě nemrzí
ta zrzavá palice.
Vrzi vrzi, vždyť už brzy
bude velká švandice!

PRINC

Ahoj! Mně říkají Čekanka.

HEJHOLA

Já jsem Hejhola. Hejhola v létě, Holahej v zimě. Jak to přijde.

ZAGROŠKUDLA

Zagroškudla jméno mé. Narodil jsem se roku 1991 v rodině nanejvýš ušlechtilých ořů...

HEJHOLA

Co je to?

ZAGROŠKUDLA

(normálním hlasem) Prosím...?

HEJHOLA

Co je to oř?

ZAGROŠKUDLA

(normálním hlasem) To je jako komoň.

HEJHOLA

Aha. *(Pauza)* Co je to komoň?

ZAGROŠKUDLA

(bezradně) No přeci já!

HEJHOLA

Aha. Těší mě.

PRINCEZNA

Tak tedy princ Čekanka a Zagroškudla potkali kluka Hejholu.

ZAGROŠKUDLA

Tak jsme se tedy, princ Čekanka a já, věrný oř Zagroškudla, seznámili s chlapcem Hejholou.

PRINCEZNA

A začali spolu kamarádit a šlapali dál všichni tři.

ZAGROŠKUDLA

Vbrzku jsme se spřátelili a společně pokračovali v pátrání po neznámé princezně.

PRINCEZNA

Ta neznámá princezna jsem byla já. Ale to ještě nemohli vědět.

ZAGROŠKUDLA

Zažili jsme spolu řadu barvitých příhod.

- PRINCEZNA Užili si spolu spoustu legrace. V pondělí třeba potkali vílu Terezu a ta se na ně smála a mávala jim cylindrem. A oni na ni zas volali turecky: „Ozelež erež zerež, ozeret jutamap!“
- PRINC+HEJHOLA
+ZAGROŠKUDLA *(housle + zpěv)*
Ozelež erež zerež,
ozeret jutamap!
Ozelež erež zerež,
ozeret jutamap!
- PRINCEZNA V úterý zas potkali ptáčka modráčka a ten si s nimi zazpíval písničku „Já ptáček modráček mám malý zobáček, kdo mi dá kytičku, dostane botičku“.
- PRINC+HEJHOLA
+ZAGROŠKUDLA
+MODRÁČEK *(housle + zpěv)*
Já ptáček modráček
mám malý zobáček,
kdo mi dá kytičku,
dostane botičku,
dostane botičku.
- PRINCEZNA Když spolu vandrovali ve středu, potkali na stromě žirafu. Žirafa se jmenovala teta Běta a zrovna si pletla na zimu šálu, aby jí ta zima nebyla veliká.
- PRINC+HEJHOLA
+ZAGROŠKUDLA *(housle + zpěv)*
Aby ta, aby ta zima
nebyla, nebyla vinna
za kašel nebo i rýmu,
aby to šlo pěkně v rýmu.
- PRINCEZNA Když spolu vandrovali ve čtvrtek, potkali v rybníku kapra Adolfka. Kapr Adolfek dělal bubliny ve vodě a vyprávěl jim kapří vtípy. Ale bylo to samé „blebleble“, „blablaba“, „žbluňk“, „šplunk“, „šplouch“, „blub“ a tak mu moc nerozuměli.
- PRINC+HEJHOLA
+ZAGROŠKUDLA *(housle + zpěv)*
Blebleble, blablaba,
žbluňk, šplunk, šplouch.
Blebleble, blup, blop,
plyne kapří život.
- PRINCEZNA A když spolu vandrovali v pátek, potkali pod okapem zmoklé strašidlo. To strašidlo hrozně rádo vyprávělo pohádky, ale neumělo říkat ani á, ani é, ani í, ani ó, ani ú. A tak si vymýšlelo zvláštní pohádky, ve kterých ta pís-

menka nebyla – třeba o chrtovi, plchovi a mlžovi plžovi, kteří žili v tvrzi ve vrchu, který vypadal jako hrb, a vařili si jídlo v krbu, ale někdy jim na poslední chvíli uteklo.

STRAŠIDLO

Vrch – hrb, skrz vrch tvrz. Chrt, plch, mlž plž. Vrzl smrk, vrkl vlk. Plch mrkl v krb: Mls scvrkl! Scvrkl v trs! Hrkl chrt: Scvrkl? Zmrzl? Zvlhl v hlt? Mlž plž: Scvrkl? Plk! Frnkl! Hrrr! Strč mls v hrst! Plch: Drž! Drž! Chrt: Vrz drn! Smrt! Mlž plž, pln slz: Zdrhl! Zdrhl v strž!

ZAGROŠKUDLA

Takto jsme tedy pátrali po neznámé princezně, protože i pátrání může být zábavné a koňskému vzdělání prospěšné, to ví i malé hříbě. Ale netrvalo dlouho a přišli jsme do Smutného království – a tam nás přešel žert.

PRINCEZNA

Bylo to velice smutné království. A smutné bylo, protože v něm žili samí smutní mamlasové. Smutní mamlasové vůbec nemluvili, jenom tak stáli a koukali před sebe a nic neříkali. V tom smutném království žil totiž zlý a úplně praštěný král, který smutným mamlasům zakázal zpívat písničky. Jmenoval se Největší Mamlas Ze Všech Mamlasů Smutného Království Všech Mamlasů První A Poslední Toho Jména, a když k němu někdo přišel na návštěvu, vychloubal se mu, že tak dlouhatánské jméno nikdo nemá.

KRÁL MAMLASŮ

Já jsem Největší Mamlas Ze Všech Mamlasů Smutného Království Všech Mamlasů První A Poslední Toho Jména a tak dlouhatánské jméno nikdo nemá, heč peč a nepučim.

PRINCEZNA

Ten král byl tak praštěný, že kdyby uslyšel nějakou písničku, docela by mu upadla hlava a kutálela by se pryč. A aby si mohl lebedit a nemusel se nikoho bát, skamarádil se se zlou ježibabou, která smutné mamlasy začarovala, aby všechny písničky zapomněli. A smutní mamlasové byli čím dál mamlasovitější a dočista z toho chřadli.

PRINC

Promiňte, pane mamlas, proč s tím něco neuděláte? Vždyť to musí být hrozně smutné.

1. MAMLAS

(popotahuje) To kvůli té ježibabě...

2. MAMLAS

(popotahuje) Všecky písničky jsme zapomněli...

HEJHOLA

I tuhlectu? *(Zafidlá Vrzi vrzi mě nemrzí)*

1. MAMLAS

No jo, i tuhlectu. *(Popotahuje)*

ZAGROŠKUDLA

Drazí přátelé, dovolil bych si předestřit vám skromný, leč inteligentní návrh. Kdybychom se vydali za králem a zazpívali mu písničku, dle místního zvyku by mu upadla hlava. Inu, jiný kraj, jiný mrav.

PRINC Zkusit bychom to mohli.

HEJHOLA Na co čekáme?

Odcházejí.

PRINC A jsme tady.

HEJHOLA Král stojí zrovna na balkóně, to se nám hodí. Připraveni? Raz, dva... Raz, dva, tři!

HEJHOLA+PRINC
+ZAGROŠKUDLA *(housle + zpěv)*
Vrzi vrzi, mě nemrzí
ta zrzavá palice
Vrzi vrzi, vždyť už brzy
bude velká švandice!
Vrzi vrzi, až už brzy,
až vyleze z krabice,
ježi ježi – babice,
to vám bude pranice!

KRÁL MAMLASŮ Co...? Kdo je to? Jau! Má hlava! Jaujau!

HEJHOLA Tak co, pane králi? Máme pokračovat?

KRÁL MAMALASŮ Jaujau! Má hlava! Okamžitě toho nechte!

PRINC Ale nejdřív nám musíte slíbit, že pošlete ježibabu pryč a necháte mamlasy zpívat písničky!

ZAGROŠKUDLA Jinak je po hlavince!

KRÁL MAMLASŮ No dobře, dobře! Ať si zpívají, když myslíte. Ale já to poslouchat nebudu! Vždyť by mně upadla hlava!

Hluk přibližujícího se davu.

PRINC Jdou sem mamlasové!

HLASY Slááva! Vivaát! Ať žije princ Čekanka! Nazdáár! Slááva!
Ať žije Hejhola! Ať žije Zagroškudla! Slááva! Ať žije
demokracie! Nazdáár! Huráá!

KRÁL MAMLASŮ Ježišmarjá! Poplach! Honem pryč!

Pokřik, zmatek.

PRINCEZNA Tak princ Čekanka, Hejhola a Zagroškudla přelstili praš-
těného krále všech mamlasů a mamlasové měli náramnou
radost. A poprosili Hejholu, aby u nich načas zůstal a nau-
čil je zase všechny písničky, které kvůli zlé ježibabě zapo-
mněli. A tak se kluk Hejhola a princ Čekanka rozloučili.
A protože byli kamarádi, vyměnili si klobouky. Princ dal

Hejholovi klobouk s kukačkou, Hejhola zas princí tralaláček s dírou nahoře. Také se smluvili, že se někde určitě potkají, až Hejhola naučí mamlasy písničky a vydá se zas do světa. A princ Čekanka zamával Hejholovi na rozloučenou tralaláčkem s dírou nahoře a Hejhola zamával princí Čekankovi kloboukem s kukačkou. Mávali na sebe dlouho, až nebyli vůbec vidět, a ještě chvílku potom.

PRINC

A jsme zase sami, Zagroškudlo.

ZAGROŠKUDLA

Jestli chceš slyšet mé mínění, chrabrý princí Čekanko, nepotrvá dlouho a vypátráme princeznu. Cítím to tak-říkajíc v kostech.

PRINCEZNA

Zagroškudla neměl tak docela nepravdu, ale také neměl tak úplně pravdu. Čekala je ještě návštěva Města čtyř domů a dobrodružství ve strašidelném mlýně. V kraji se už proslechlo, že princ Čekanka a jeho věrný oř Zagroškudla pátrají po princezně, byl o tom i krátký článek v novinách. Drak Matěj, který mě hlídal v temné sluji, začínal být trochu neklidný. Pokaždé, když vlezl do jeskyně, čenichal všemi sedmi čenichy najednou, jestli neucítí nějakou člověčinu nebo koninu. A vychloubal se, že až princ Čekanka přijde, ukáže mu, kdo je silnější.

MATĚJ

Silnější jsem přeci já, no né? A taky mnohem chytřejší, protože víc hlav, víc rozumu, no né? A já jich mám sedm a oni jenom dvě. To znamená, že jsem... momentíček... jedna a jedna, to dělá tři... totiž dvě, sedm děleno dvěma, to dělá osm... vlastně dvanáct... nebo tak nějak... Momentíček... Sedm děleno dvěma, řekněme, že to dělá deset, to je takové kulaté číslo, no a to celé na sedmou, to by mohlo dělat asi tak devadesát šest... tedy přibližně... To znamená, že jsem asi tak devadesát šestkrát chytřejší než oni.... tedy přibližně... No né?

PRINCEZNA

Matěji, ty máš sice sedm hlav, ale jednu dubovější než druhou. Kdopak tě to naučil počítat?

MATĚJ

No tak porůznu... Tedy všelijak...

PRINCEZNA

Aha, všelijak. Jenom ne správně. Vždyť neumíš spočítat ani kuličky v d'ůlku!

MATĚJ

(plačtivě) Ale mám sedm hlav! A oni jenom dvě!

PRINCEZNA

Bylo mi Matěje trochu líto, on to byl vlastně hodný drak, ale paličatý až hrůza... A tak jsme se dohadovali den co den. A princ Čekanka a Zagroškudla došli zatím do Města čtyř domů.

Klinkání zvonu: čtyři různé tóny.

kové, si dělají žerty z barevných šašků a rozličných bláznů a potom se smějí do čepice. Druzí, vyplazovačové jazyků, si dělají žerty z podivínů s pěšinkou a vyplazují na ně jazyky. Třetí se nazývají nedělníčkové a dělají si žerty ze všech ostatních, ale jenom v neděli. Místo nosu mají pupík.

PRINC

A kde všichni jsou?

PRŮVODCE

Zrovna se vracejí z poutě. Slyšíte?

ŠAŠKOVÉ ATD.

(zpívají)

Hej, to jsme se poměli
na tej pouti veselý!

Hej, hej, hej!

Šaškové, nos červený,
plantalové, bulíci,
bláznové – ba rozliční,
žádní malí truhlíci!

Hej, hej, hej!

Hej, to jsme se poměli
na tej pouti veselý!

Hej, hej, hej!

Foukali jsme trubičkou,
vyráběli bubliny,
vozili se lodičkou,
baštili jsme maliny.

Hej, hej, hej!

Hej, to jsme se poměli
na tej pouti veselý!

Hej, hej, hej!

ZAGROŠKUDLA

Vy jste, pane Meloune, mimořádně vzdělaný muž. Možná byste nám mohl poradit.

PRINC

Ano, to je pravda. Hledáme princeznu.

ZAGROŠKUDLA

Nevěděl byste o nějaké?

PRŮVODCE

O jedné jsem vskutku slyšel. Žije v temné sluji, hlídá ji tam drak; proslýchá se, že má sedm hlav. To musíte tady z kopečka a pak pořád rovně.

ZAGROŠKUDLA

Vidíš, princi, neříkal jsem ti, že už brzo najdeme princeznu? Hola! Kopyta, vpřed! Sbohem, milý pane Meloune!

PRŮVODCE

Na shledanou, vážený pane oři! Na shledanou, princi!

PRINC

Na shledanou! Pozdravujte šašky a bulíky! Třeba se ještě někdy setkáme.

PRINCEZNA

A princ Čekanka a jeho věrný oř Zagroškudla seběhli z kopečka a pak pořád rovně. Ale na cestě je zastihla bouřka a tak se rozhodli, že někde přenocují.

Bouřka.

PRINC Vidíš ten mlýn, Zagroškudlo? Vypadá opuštěně, ale měli bychom aspoň střechu nad hlavou.

JEZEVEC *(potichu)* Nechoďte tam! Nechoďte tam!

PRINC Slyšels to?

ZAGROŠKUDLA Cosi slyšel, ale nerozuměl.

JEZEVEC *(hlasitěji)* Nechoďte tam!

ZAGROŠKUDLA Vida, jezevec. Kdo jste?

JEZEVEC Jezevec Václav z Jezevic.

ZAGROŠKUDLA Moc mě těší. Já se jmenuji Zagroškudla, narodil jsem se roku 1991 v rodině...

PRINC Proč bychom tam neměli chodit?

JEZEVEC Protože tam straší. Je to moc strašidelný mlýn, bububu, brekeke.

PRINC Jako že tam bydlí strašidla?

JEZEVEC To bych řekl! Hrozně strašidelná.

PRINC Se strašidly je legrace.

ZAGROŠKUDLA To mohu, vážený pane jezevče Václave z Jezevic, plně potvrdit. Strašidla zpravidla požívají pochybné pověsti, ale legrace s nimi je.

PRINCEZNA A princ Čekanka a jeho věrný oř Zagroškudla zamířili k mlýnu. Strašidel se nebáli, ba naopak, těšili se na ně, že zas bude nějaká legrace. Ale strašidla nešla a nešla a princ Čekanka a Zagroškudla zívají na celé kolo, až z toho usnuli. A spali jako když je do vody hodí. A teprve když byla půlnoc, vešla do mlýnice dvě strašidla.

Vrzání prken, skřípání dveří, vítr v komíně atd.

ZAGROŠKUDLA Ona to ale nebyla strašidla, ale duchové.

SBOR Ona to ale nebyla strašidla, ale duchové.

ZAGROŠKUDLA Duchové se od strašidel liší hlavně tím, že nejsou tak veselí a málo se smějí. Bývají často zádumčiví, chodí v dlouhých prostěradlech až na zem a skoro pořád hrají Černého Petra.

SBOR Černého Petra!

PRINCEZNA Dva duchové, kteří vešli do mlýnice, se jmenovali Puchrle a Krleštok. Hned si všimli prince Čekanky a Zagroškudly, kteří tu nocovali pod peřinou. To se ví, že se polekali, bodejť by ne. Chvíli si prince prohlíželi, až Puchrle promluvil tajnou řečí.

PUCHRLE Huda buda bahaha?

PRINCEZNA To znamenalo: „Kdo je to?“ A Krleštok odpověděl...

KRLEŠTOK Kotrba.

PRINCEZNA To znamenalo: „Nevím, nikdy jsem je tu neviděl.“ A tak si Puchrle dodal odvahy a píchl prince klacíkem do pupíku, až se probudil.

PUCHRLE Huda buhaha?

PRINCEZNA To v tajné duchovské řeči znamenalo: „Kdo jsi a co tu děláš?“ Ale princ Čekanka nerozuměl duchovské řeči a tak jenom vykulil oči a schoval se pod peřinu. Trochu se vylekal, když poznal, že před ním nestojí hodná a veselá strašidla, ale dva přísní duchové.

Puchrle a Krleštok vydávají chvilku brumlavé strašidelné zvuky.

KRLEŠTOK Co si s nimi počneme?

PUCHRLE Musíme je postrašit.

KRLEŠTOK Ale jak?

PUCHRLE Já umím strašidelnou říkanku.

PRINCEZNA To už mluvili duchové docela obyčejnsky. Potom sebral Puchrle prince Čekankovi peřinu. Malinko se uklonil, rozsvítil se zeleně a vysmrkal si nudle z nosu na znamení, že se chystá prince Čekanku postrašit. A spustil strašidelnou říkanku.

PUCHRLE
(váhavě)
Prky frky zamrzlík,
přišel ke mně tajtrlík.
Prky frky zamrzlice,
přišla ke mně tajtrlice.
Tajtrlice s tajtrlíkem
polili mě horkým mlíkem...
(Pauza)
Nevíš, jak je to dál?

KRLEŠTOK Nevím. Já říkám hudry hudry.

PUCHRLE Můžeme to zkusit.

OBA Hudry hudry! Co tu děláte?

PRINC *(šeptem)* Já myslím, že nám neublíží, co ty na to, Zagroškudlo?

ZAGROŠKUDLA *(šeptem, nejistě)* To by tak ještě scházelo.

PRINC Hudry hudry! Já jsem princ Čekanka a toto je můj věrný oř Zagroškudla. Schovali jsme se tu před bouřkou. Hrajete Černého Petra?

PUCHRLE *(vesele)* Hudry hudry! My jsme Puchrle a Krleštok. A Černého Petra hrajeme...

KRLEŠTOK Se vr!

PUCHRLE Jak by ne!

KRLEŠTOK Jaban!

PUCHRLE To si piš!

PRINCEZNA A tak se všichni posadili kolem stolu, uvařili si čaj s medem a mazali Černého Petra až do rána bílého. A pokaždé, když někdo prohrál, vylezl na stůl a zakokrhál jako kohout, aby byla legrace.

ZAGROŠKUDLA Jeden by řekl starý opuštěný mlýn a ono je to zatím hráčské doupě!

PUCHRLE Zagroškudla! Zagroškudla prohrál!

VŠICHNI Na stůl! Na stůl!

ZAGROŠKUDLA *(leze na stůl, funí)* Ach, má kopyta! Kykyryký!

PRINCEZNA A tu se princ Čekanka zeptal Puchrleho a Krleštoka, jestli nevědí o nějaké princezně.

PUCHRLE My víme všecko!

KRLEŠTOK A co nevíme, to si vymyslíme a je to!

PRINC No dobře, ale co ta princezna?

PUCHRLE
+KRLEŠTOK *(slavnostně)* Princeznu jest ti princí hledati v temné sluji neb jeskyni a zápolití o ni s lýtým drakem až do úplného a konečného vítězství. Kdo hledá, najde, moc železo láme, síla kola lomí, oka střez. Totoť jsme vymysleli a totoť se též stane. Hulabula kruhula, tula balbula, kuklu hulu holula!

ZAGROŠKUDLA Kykyryký!

PRINCEZNA A když se princ Čekanka a Zagroškudla s duchy rozloučili, vydali se na cestu do temné sluje neb jeskyně. Byla už

docela blizounko, co by kamínkem dohodil. Drak Matěj potkal zrovna jezevce Václava z Jezevic a ten mu řekl, že princ se už blíží. A tak z toho byl celý nervózní a seděl doma na židli a vypouštěl dým ze všech sedmi tlam.

- PRINC *(blíží se)* Tady je to! Zagroškudlo! Tady!
- ZAGROŠKUDLA Hohóó! A tady sedí drak. Má sedm hlav, pan Meloun se nemýlil.
- MATĚJ To teda prr! Ty sis, princí, přišel pro princeznu, ale já ti ji nedám! Napřed budeme závodit, kdo je silnější! Schválně, jestli uzvedneš tenhle kámen! Koukej! *(Supí, heká)* Viděls to? Jen to zkus!
- PRINC Taky že zkusím. *(Supí, heká)*
- ZAGROŠKUDLA Hahá! Zvedl ho výš! Zvedl ho výš!
- PRINCEZNA Ať žije princ Čekanka!
- MATĚJ Nezvedl! Nezvedl! Já ho zvedl!
- PRINCEZNA Tak to ne, Matěji, musíš taky umět prohrávat!
- MATĚJ Ale já mám sedm hlav a on jenom jednu!
- ZAGROŠKUDLA Vážený pane draku, měl byste vědět, že důležitější než počet je síla ducha. Princ Čekanka zvedl ten šutrák vejš, s tím holt už nic nenaděláte. Ani vomylem!
- Pauza.*
- PRINC *(zkoprněle)* Zagroškudlo...? Jak to mluvíš?
- ZAGROŠKUDLA Ale tak ňák vod plic.
- PRINCEZNA Tak takhle to celé skončilo. Stejně náhle, jako to kdysi začalo. Ono to důležité je většinou uprostřed.
- ZAGROŠKUDLA Hezká, ale i chytrá! Jako by mi z oka vypadla! *(Pauza)* Tak co? To tu chcem' obrůst mechem? Kopyta, vpřed!
- PRINCEZNA A tak jsme se všichni vrátili na zámek prince Čekanky, který byl celý ze skla a místo zdí měl okna. Matěje jsme vzali s sebou, aby si měl s kým hrát. To ho udobřilo. Taky si předsevzal, že se naučí počítat nejmíň do sedmi, aby si mohl počítat hlavy. Ony se mu při jídle pletly.